

AFGIFTEKANTOOR
OOSTENDE 1

DE PLATE

MAANDBLAD

OKTOBER 2002

VERSCHIL NI NIET IN JUNI, JULI EN AUGUSTUS

Specialiteit verftechniek
 Reeds 2 jaar bezig!

Alle schilder- en decoratieverken

Wissersplein 2 bus 5C - 8400 Oostende - Tel & Fax 059/51 45 02 - GSM 0476/25 15 61

Vanoutrive Steve

Informatie i.v.m. sponsoring cover: Photo Tropic 0478/62 20 45

DE PLATE V.Z.W.

TIJDSCHRIFT VAN DE OOSTENDSE HEEM- EN GESCHIEDKUNDIGE KRING "DE PLATE"

Prijs Culturele Raad Oostende 1996

Vormings- en ontwikkelingsorganisatie en Permanente Vorming

Aangesloten bij de CULTURELE RAAD OOSTENDE en het WESTVLAAMS VERBOND VAN KRINGEN VOOR HEEMKUNDE

Statuten gepubliceerd in de Bijlagen tot het Belgisch Staatsblad dd. 1-2 mei 1959, nr. 1931 en gewijzigd volgens de Bijlagen tot het Belgisch Staatsblad dd. 15 mei 1975 nr. 3395, de Bijlage tot het Belgisch Staatsblad van 4 december 1986 nr. 31023 en de Bijlage tot het Belgisch Staatsblad van 5 oktober 1989 nr. 13422.

Alle medewerkers zijn verantwoordelijk voor de door hen getekende bijdragen en weerspiegelen niet noodzakelijk de opinie van de Kring.

Tekstovername toegelaten na akkoord van auteur en mits vermelding van oorsprong.

Ingezonden stukken mogen nog NIET gepubliceerd zijn.

De auteurs worden er attent op gemaakt dat bij elke bijdrage een bronvermelding hoort.

JAARGANG 31

NUMMER 10

MAAND oktober 2002

Prijs per los nummer : 1,50 €

IN DIT NUMMER

blz. 184: **E. SMISSAERT**: Grand Hôtel-Café "Central".

blz. 196: **F. COOPMAN**: Willy Van Houcke, ex K.V.G.O., C.S. BRUGGE en A.A. Gantoise speler.

blz. 209: **R. TIMMERMANS**: Ministeriële beloften.

blz. 210: **R. TIMMERMANS**: Platen en gedenkstenen te Oostende (7e deel).

HEEM- EN GESCHIEDKUNDIGE KRING DE PLATE

Correspondentieadres : Freddy HUBRECHTSEN, Gerststraat 35A, 8400 Oostende.

Verantwoordelijke uitgever: Omer VILAIN, Rogierlaan 38/11, 8400 Oostende.

Hoofdredacteur: Jean Pierre FALISE, Hendrik Serruyslaan 78/19, 8400 Oostende.

Rekeningen : 380-0096662-24

750-9109554-54

000-0788241-19

Het Bestuur

Voorzitter :

Omer VILAIN, Rogierlaan 38/11, 8400 Oostende, tel. 059709205.

Ondervoorzitter :

Walter MAJOR, Kastanjelaan 52, 8400 Oostende, tel. 059707131.

Secretaris :

Freddy HUBRECHTSEN, Gerststraat 35A, 8400 Oostende, tel. en fax 059507145.

E-mail: de.plate@pandora.be.

Penningmeester :

Jean Pierre FALISE, Hendrik Serruyslaan 78/19, 8400 Oostende, tel. en fax 059708815.

E-mail: falise.jp@planetinternet.be.

Leden :

Ferdinand GEVAERT, Duinenstraat 40, 8450 Bredene.

August GOETHAELS, Stockholmstraat 21/10, 8400 Oostende.

Simone MAES, Hendrik Serruyslaan 78/19, 8400 Oostende.

Jan NUYTEN, Karel Janssenslaan 33/13, 8400 Oostende.

Emile SMISSAERT, Hendrik Serruyslaan 4/9, 8400 Oostende.

Gilbert VERMEERSCH, Blauw Kasteelstraat 98/2, 8400 Oostende.

Koen VERWAERDE, A. Chocqueelstraat 1, 8400 Oostende.

Schreven in dit nummer:

Emile Smissaert, Hendrik Serruyslaan 4/9, 8400 Oostende.

François Coopman, Wilgenlaan 38, 8400 Oostende.

Roger Timmermans, Sint-Sebastiaanstraat 24, 8400 Oostende.

De Oostendse Heem- en Geschiedkundige Kring De Plate heeft de eer en het genoegen zijn leden en andere belangstellenden uit te nodigen tot de volgende activiteiten:

OKTOBER ACTIVITEIT

Donderdag 30 Oktober om 20 u

Avondvoordracht in de conferentiezaal van de VVF, Dr.L.Colensstraat 6.

Onderwerp: **OMER VILAIN ONTMOET WILLY BOSSCHEM**

Op 11 oktober 2001 hadden wij een bijzonder interessante namiddag waarbij onze voorzitter, dhr Omer VILAIN, op de manier die hem eigen is, een BO (Bekende Oostendenaar) ontmoette bij een gesprek over de carrière van dhr Willy BOSSCHEM als mens en kunstenaar.

Dit viel zo goed mee dat wij ditmaal op veelvuldige vraag dit gesprek opnieuw overdoen maar dan als avondactiviteit.

Willy BOSSCHEM is kunstschilder en graficus die werk van zeer grote kwaliteit aflevert. Hij is o.a. uitvinder van de "Smoke-art" en maakt zowel figuratieve als niet figuratieve werken.

Zijn werken werden reeds talloze malen tentoongesteld in binnen- en buitenland.

Hij was ook een aantal jaar directeur van onze stedelijke kunstacademie

Maar dhr BOSSCHEM heeft ook een andere zijde. Hij is reeds van in de beginjaren vijftig actief in het kursaalgebeuren dat hij als geen ander kent in grootheid en verval. Hij ontwierp ook de meeste affiches en decors van het Bal du Rat Mort.

Daarbij is dhr BOSSCHEM een man die men graag hoort praten over zijn kunst maar ook en misschien vooral over de talloze anekdotes die hij zo smakelijk kan vertellen.

En als hij dan nog een man als Omer VILAIN op de "koffie" krijgt dan heb je alles om een prettig en interessant uur mee door te brengen.

Diegenen die 11.10.2001 beleefden doen er goed aan ook deze avond mee te maken en de anderen moeten absoluut van die "kommeereavond" komen genieten.

Zoals steeds is de toegang vrij en kosteloos voor ALLE belangstellenden. Wij rekenen stellig op uw aanwezigheid. Men zegge het voort !!!

GRAND HÔTEL-CAFÉ "CENTRAL"

door Emile **SMISSAERT**; in samenw. Met Armand **DECOSTER**

Er is een tijd geweest, dat een historicus iemand was die zich rekenschap gaf van het verleden én schrijven kon.

Annie **ROMEIN-VERSCHOOR**: Omzien in Verwondering: herinneringen, dl. 1 (Amsterdam, 1970), p 264

Foto 1 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Een prachtfoto uit de vijftiger jaren, door O. VILAIN immer welwillend ter beschikking gesteld. Het merkwaardig artikel van Jean Marie BEKAERT over "Hotel-Café Du Parc" (De Plate, 1999, p. 187-201) inspireerde ons.

Rond 1900

Bij het doorkijken van het dagblad "La Saison d'Ostende" troffen wij – een gelukkig en welgekomen toeval – volgende aankondiging aan:

GRAND HÔTEL CENTRAL

Wapenplein, Oostende

- met zicht op zee –

geheel gerestaureerd.

Verandering van eigenaar

60 kamers en salons

eerste klasse restaurant

verzorgde keuken. Uitgelezen wijnen.

Bieren Pilsen Urquell

Munich Spatenbraü

Voordelige prijzen – Arrangementen voor families

Omnibus beschikbaar aan treinen en schepen

Telefoon 843 (of 343?)

Het gebouw bestond dus al geruime tijd van vóór 1900, de datum van deze vondst.⁽²⁾ Verandering van eigenaar....Ja, wie was dat? Maar het leek van belang dat expliciet in de aankondiging op te nemen. En "geheel gerestaureerd". Mmm. Wat deed vermoeden, dat het aan de eigentijdse normen en verwachtingen van de klanten niet meer voldeed. In feite, bij gebrek aan adequate gegevens en herinneringen uit die tijd; kan hierop niet ingegaan worden. Daarbij, ik voel mij geen "schriftgeleerde"...

Veel relevanter lijkt me een andere "annonce", die van de naaste collega rechtover de deur, om te vergelijken. Waarom niet? En in gedachten zie ik hongerige klanten flaneren langs de reclameborden buiten, twijfelend keuren en kiezen. En eens gedecideerd met kloeke pas binnenstappen.

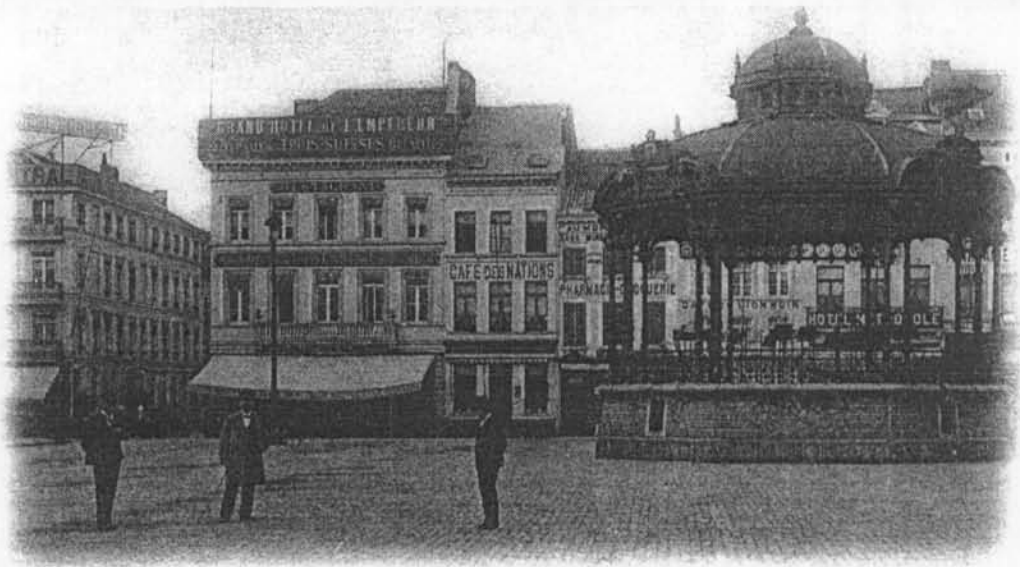
Een geduchte concurrent, een soort grotere broer, was dat "Grand Hôtel de l'Empereur". Alleen de naam al imponeert en boezemt respect in bij de klanten... Gans het seizoen 1899, van begin juni tot einde september, liet dit etablissement haar uitgebreide "annonce", dagelijks en gespreid over twee kolommen, verschijnen in het toeristenblad "La Saison d'Ostende". Marnix GIJSEN, gerenommeerd Vlaams schrijver, zou ironisch opgemerkt hebben: "Zelfportret, gevleid, natuurlijk".⁽³⁾

Onderstaand commercieel visitekaartje is op zicht veel uitvoeriger en gedistingeerder, heel wat meer gevarieerd ook dan dat van de "Central".⁽⁴⁾

⁽²⁾ La Saison d'Ostende; rond 1900.

⁽³⁾ De titel van zijn memoires

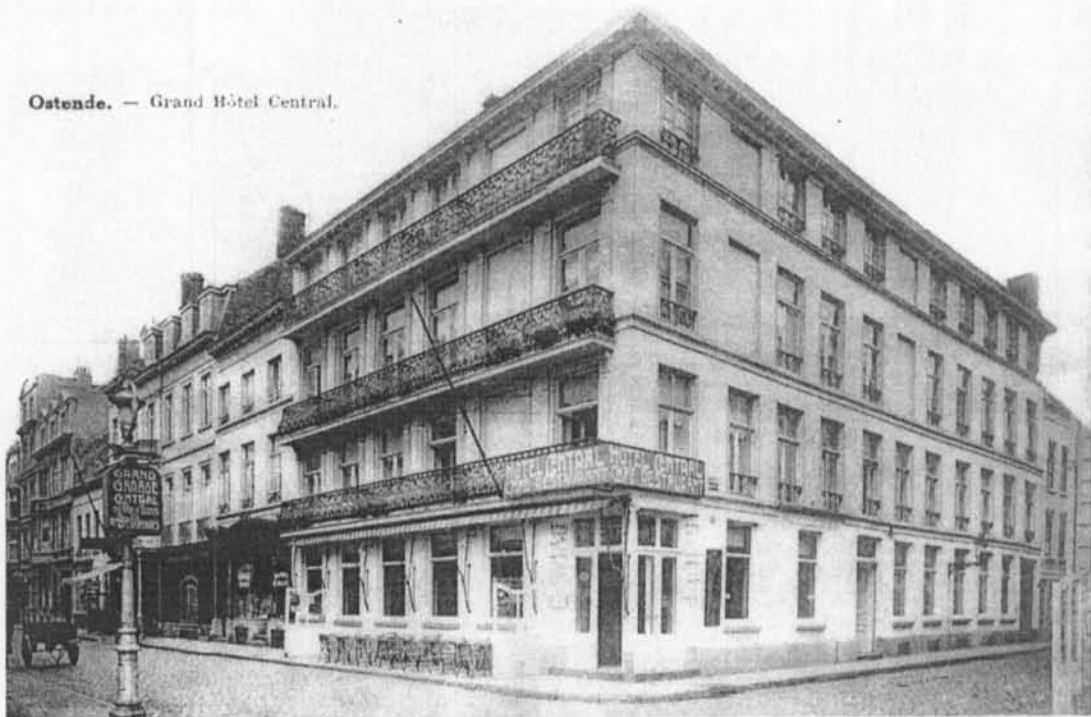
⁽⁴⁾ Zie foto nr. 2

OSTENDE. La Place d'Armes et le Grand Hôtel de l'Empereur.

Een postkaart, vermoedelijk daterend van 1901. De "Central", het hoekhuis uiterst links, drie verdiepingen hoog en met een zadeldak. Met, kant Louisastraat, over de gehele lengte lopende balkons rijkelijk voorzien van smeedijzeren balustraden en met een vlaggenstok (er waren er toen veel!) uitgevend op het Wapenplein

Ostende. — Grand Hôtel Central.

Op een derde kaart, vermoedelijk circa 1920 (zie A. VAN CAILLIE, Oud Oostende in beeld, dl.5 (1991), p.66. Op de hoek een elektrische lantaarnpaal met, o contrast, nog een gaslantaarn in de Brabantstraat. Let op het lage telefoonnummer: 786. Op het gebouw hangt een reclamebord: "Hotel Central. Café Restarant".

STAD OOSTENDE
GRAND HOTEL DE L'EMPEREUR
Wapenplein 11 en Brabantstraat 1 en 3

60 zeer comfortabele kamers – matige prijzen –
omnibus naar en van alle treinen
gans het jaar open

1e klasse Café-restaurant
erkend voor zijn fijne keuken
tapperij van het uitstekend bier van Brouwerij
Löwenbrau te München (bruin en blond, genre
Pilsen)

Specialiteit van Rijn- en Moezelwijnen, recht-
streeks ingevoerd en gegarandeerd zuiver ⁽⁵⁾

Het toerisme was in volle bloei, vele hotels waren nodig en verdienden een goede boterham. Het fenomeen historisch uitpluizen van het hotelwezen zoals dat eertijds te Oostende was, dient nog te gebeuren. Al ware het gefaseerd in vóór 1914 en erna, gelet op de uitgebreidheid en het complexe van dit thema.

Nog een heel naaste buur van het “Grand Hôtel Central” was het “Hôtel du Rhin”, Louisastraat 1, Oostende (eigenaar: F. MICHAELIS). ⁽⁶⁾ Ook dichtbij maar dan op de hoek van de Louisastraat en de Langestraat lag het “Grand Hôtel Fontaine”, één der beste en rijkelijkste etablissementen van de stad. ⁽⁷⁾

2. Tot 1953

Het Hotel-Café “Central” – nu eens geschreven en eindigend op “-l”; dan weer op zijn Frans weergegeven met “-le”; wij kiezen voor “-l” was, zoals vele Oostendenaars zich nu nog wel herinneren, een goed gelegen pand, op de hoek van de Brabantstraat en de Louisastraat, diagonaal uitgevend op het Wapenplein. De eigenaar, in de jaren twintig van de 20ste eeuw, was een zekere SIMOEN; hij was de schoonvader van BOONEN, een oude schoenenwinkel in de Kapellestraat, volgens Amand DECOSTER.

In 1932 werd Nestor VERSTRAETE de nieuwe eigenaar. Voorheen was hij bedrijvig als taxi-chauffeur in het kader van het toen goed draaiende “Fronttoerisme”, d.i. heen en terug naar de loopgraven van de Ijzer, een fenomeen van vlak na 1918 toen het eerste wereldconflict uitgewoed was, ten koste van veel mensenleed en verwoestingen allerhande.

Een nieuwe gevelbezetting met gele stenen fleurde vanaf 1938 het drie verdiepingen tellende, ouder gebouw op. Het Hotel-taverne ⁽⁸⁾ had een ware facelift met aantrekkelijker, moderner uitzicht ondergaan. Uitgevoerd in eigentijdse stijl prijkte bovenop het dak een tweelijnige stenen omlijsting met twee zeer lange, verticale masten met de fiere betiteling “Grand Hotel Central” bovenop. Met

⁽⁵⁾ La Saison d'Ostende; nr. 18, 16 juli 1899, p. 6 (a,b).

⁽⁶⁾ Idem; nr. 30, 30 juli 1899, p. 5 (c,d).

⁽⁷⁾ Zie O. VILAIN: Grand Hôtel Fontaine, in: De Zeewacht; nr. 12, 23 maart 2001, p. 8

⁽⁸⁾ Taverne = klasse-café. Is, volgens Amand DECOSTER, het enige verschil met café tout court. De “Central” vervolgt hij, is altijd een hotel geweest. Op de band van de zonn-/regenstoor van het terras stond vermeld: “Hôtel Taverne La Centrale” (sic).

Een vierde prentkaart die ik situeer in de twintiger jaren, prijst het Hotel en het Restaurant aan. Tussen de tweede en de derde verdieping staat "Grand Hôtel Central" geschilderd, goed zichtbaar vanop het Wapenplein. Bemerkt de vlaggenstok, toen nog volop in trek, op de hoek.

Oostende, einde mei 1940. Wat een verwoestingen, ook op het Wapenplein. Bekijkde uitgebrande Stadsbibliotheek en het gespaarde Hotel-Café "Central" te midden van zwaar geteisterde gebouwen en alom puinen.

De felle zon op de bleke gevel was het effect dubbel zo groot. De raamgordijnen, in een driehoek aangebracht, omljnden het uitzicht en gaven een speciaal cachet.

Er braken echter donkere, hachelijke dagen aan. In de terreur van de meidagen 1940 werd ook dit gebouw – naast zoveel andere in het centrum van Oostende, alwaar vooral de Kapellestraat en het Wapenplein zwaar vernield werden door gierende vliegtuigaanvallen en –bommen van Stuka's – beschoten en beschadigd door de Duitsers. Maar de "Central" doorstond het inferno en kon hersteld worden; alleen de gevel was beschadigd, o.m. door kogelgaten.

Tijdens de oorlog bleef de Taverne open, met de klanten van vroeger en occasioneel met wat Duitsers (men kon aan de Bezetter de toegang niet ontzeggen). Vlak na de oorlogsjaren bleek duidelijk hoe interessant de ligging van de "Central" was voor het rendabel openhouden van een café. Immers, de meidagen 1940 hadden heel wat stukgemaakt in het centrum. Bovendien, door de bouw van de Atlantikwal, waren alle gebouwen en Horecazaken met een grote, soms sjieke klandizie, op en achter de Albert I-promenade voor jaren uitgeschakeld. Reeds einde 144 was de "Central" weer wat opgefleurd, door de zorgen van N. VERSTRAETE, in het kader van de "wederopbouw" van het fel geteisterde Oostende.

1 februari 1953: nieuwe catastrofe. De "Overstroming"! Centrum-Oostende onder water tot aan het Marie-Joséplein. Veel, niet recupereerbare schade. Heel het interieur op het gelijkvloers diende vernieuwd te worden. Dit gebeurde door de toen in stad gekende firma DAVID (Langestraat). De bekleding van de zitbanken en stoelen werd in donkergroene "skai", een goede imitatie van leder, uitgevoerd en geleverd.

Totale oppervlakte gebouw: 680 m², waar de taverne 3 à 400 m² oppervlakte van innam.

3. Het Hotel

De gebroeders Kamiel en Amand DECOSTER hebben in 1954 de Taverne overgenomen. Volgens Nestor VERSTRAETE was de "zaak" als Hotel-Taverne al "te groot" geworden; hij wenste zich terug te trekken.

Zijn dochter Suzanne VERSTRAETE die nog leeft en zich, na het overlijden van haar man, opnieuw te Oostende gevestigd heeft, baatte verder de sectie "hotel" uit. Lange tijd had ze, vóór haar huwelijk met een Engelsman van wie zij twee dochters heeft, kennis gehad met de wielrenner J(e)an LAROYE, de zoon van de in die tijd welbekende handelszaak uit de Kapellestraat: "Het Molentje".

De afdeling "hotel" telde 53 kamers en was regelmatig goed volzet door hele massa's Engelsen die wat graag naar het continent en "lovely Ostend" overkwamen. Zij werden in het hoogseizoen, van juni tot einde september, via de zeevaartlijn "Oostende-Dover" met de cars aangebracht. Trouwens, het hotel was permanent, geheel het jaar door, open en "goed bezet".

4. Het restaurant

Niet alleen logies, ook mogelijkheid tot eten was nodig in het hotel. De keukens (koks en keukenpersoneel) waren in de kelder onder het restaurant van het gelijkvloers en de kamers van het personeel. Er waren twee grote restaurants – één op het gelijkvloers en wat kleiner; de andere op de eerste verdieping en wat groter – met samen 265 plaatsen, die in bedrijf waren tot 1 juli 1972, de fatale datum waarop het ganse Hotel-Tavernecomplex noodgedwongen alle activiteiten diende te staken, zogezegd wegens "einde pacht". Maar wij komen er nog op terug....

Voor beide restaurants werd “op z'n Engels” gekookt. Aangelokt door de schappelijke prijzen, kwamen heel wat Oostendse particulieren gaarne mede aan tafel zitten.

Ten tijde van de heer VERSTRAETE telde men samen ruim 20 personeelsleden: naast het keukenpersoneel, de kelners en de kamermeiden (inclusief de “mensen van het Café”) ook nog twee portiers (één voor overdag en één voor 's nachts, een procédé dat heden ten dage niet meer betaalbaar is!) en een kassierster (voor de receptie en nog zoveel meer) die allen het cliënteel naar best vermogen bedienden.

Volgens de h. A. DE COSTER zijn geen folders noch “klein drukwerk” bewaard gebleven. Het was nog het “systeem” van vóór Wereldoorlog II: “komen en gaan, zonder “vragen” te stellen!”. Het hotel telde drie verdiepingen, volledig voorbehouden voor het Hotel en de twee restaurants, zoals gezegd een ruimere op de eerste verdieping (boven de biljartzaal die achteraan evenwijdig liep met de Brabantstraat) en een wat kleinere op het gelijkvloers (immers, de Hall en de receptie aan de Brabantstraat, namen een zekere ruimte in, al was er bijlange niet zoveel verkeer als heden).

In 1954, bij de overname van de Taverne door de gebroeders DECOSTER en de scheiding in “Hotel” en “Café”, kwam ongeveer volgende toestand voor. Twee kelners in de restaurants plus “kuispersoneel” in het hotel. Het eten kwam uit de keukens, gelegen in de kelders, via liftjes of ook wel eens via de trap. Er kwamen geen specialiteiten voor: enkel een “gewone menu” met niets dat kenmerkend was, tenzij dat er nu eens vis- dan weer vleesdagen waren. “Het was goed van eten”, getuigt de h. Amand DECOSTER, “en voor een matige prijs”.

5. Het Café

Voor de oudere Oostendenaars blijft de sectie “Taverne” (in de volksmond het Café)dé blikvanger en een onvergetelijk fenomeen. Ook het tijdelijke terras met parasols, dat tot circa 1960 opgesteld stond op het terrein rechtover het Wapenplein en de Louisastraat (alwaar tot 28 mei 1940 het gebouw van de toen afgebrande stadsbibliotheek stond en nu een building Residentie James Ensor met onderaan apotheek M. COPPIN en eertijds “Couture Claire”), herinnert men zich misschien nog wel. Maar de uitbating viel te zwaar uit, concludeerden de uitbaters van “Taverne Central”, en het terras werd afgeschaft.

In een brief van 30 juni 11. verduidelijkte Omer VILAIN, Oostendekenner bij uitstek en begiftigd met een olifantengeheugen (“jhêd een kop lik e register”), dit faits divers: “(...) Toen de vooroorlogse stadsbibliotheek op het Wapenplein afgebrand was, werd het puin weggenomen en na de oorlog kreeg de uitbater van de “Central” toestemming om daar een terras te zetten. De halveafsluiting gebeurde met een soort pergola.⁽⁹⁾ In de zomer had dit terras veel succes, al dienden de kelners steeds goed op te letten bij het oversteken van de Louisastraat, om met hun schenkbord niet door een auto, al reden er nog zoveel niet, overreden te worden. Bij de bouw van (voornoemde) building, “Residentie James Ensor” genoemd, verdween het terras (...)”.

Het Café was open vanaf 7 u 30' 's morgens; er was 's avonds geen vast sluitingsuur (veelal 24 uur – 1 uur 's nachts) en men bleef open “tot de laatste klant” vertrokken was. Kuisen en opruimen gebeurde vanaf 7 uur 's morgens en, terwijl het onderhoudspersoneel nog bezig was, kwamen alweer, een half uur, later nieuwe klanten binnen! De zaak was letterlijk 365 dagen per jaar open; de verloven werden onderling afgesproken en verdeeld. De toiletten waren, volgens de gebruiken van die tijd, in de kelder.

⁽⁹⁾ Uiterst links op foto 1, wat hoger gelegen dan de Louisastraat, is dit terras merkbaar.

De ingang, 2 x 2 deuren (met een tochtportaal), was schuin en gaf pal uit op het Wapenplein. In het Café waren twee kelners in het weekend (één in de weekdag) bedrijvig, geassisteerd door twee vrouwen (ene voor de afwas en de andere voor de "koffiefilters" die de attractie en hét succes uitmaakten van deze Horecazaak). Met de gebroeders DECOSTER, keurig met zwarte das, achter de "comptoir" (toonbank en tapkast), voorzien van een "Caisse nationale" die nog door N. VERSTRAETE was aangekocht. Ook mevrouw Rachel DECOSTER-VANDEWALLE "sprong in" wanneer nodig, (bij verloven, ziekte e.d.m.) achter de comptoir. Kamiel, de oudste broer, heeft geheel zijn beroepsleven (vanaf 15-16 jaar tot midden 1972) doorgebracht in de "Central"; hij was begonnen als barman en kelner tot beide DECOSTER'S "bazen" werden van het Café. Amand, vier jaar jonger, werd in 1936 aangeworven "voor de schotels en de filters", zogezegd als "loopjongen". De ene broer verving de andere in stillere perioden, bv. in de wintermaanden, hielden toezicht op de goede gang van zaken en zijn nu hoogbejaard. De kelners waren in uniform: zwarte broek, wit hemd met donkere vlinderdas, witte vest met epauletten, een witte servet op de linkervoorarm. Naast de verse koffiefilters kon de "Central" een schier oneindig gamma aan bieren aanbieden. Vooral "bieren van 't vat" scoorden begrijpelijkerwijze goed. Bovenal het nu verdwenen merk "Ekla" van brouwerij VANDENHEUVEL en, in mindere mate, het bekende bier "Stella Artois" deden het uitstekend. Ook de toen fel in trek biersoorten Rodenbach (Roeselare), Dortmund (Duitsland) en Funk (Groothertogdom Luxemburg) werden uit het vat getapt. De zondagvoormiddag was iets speciaals. De "pintjes" werden, omstreeks 11 uur, opgediend met schijfjes gekookte lever die zeer fijn en behendig door Kamiel DECOSTER gesneden waren. De bazen en/of de kelners serveerden van tafel tot tafel. De klanten waren voor het merendeel mannen, zoals toen de zeden waren (foei, wanneer een onvergezeld vrouw op café ging, men veronderstelde dat daar meer achter stak). En toch, ook bij de vrouwen en eventueel bij hun kinderen was "La Central(e)" een geliefde pleisterplaats. De zaterdagnamiddagen (er werd toen op zaterdagmorgen gewerkt) was bij uitstek de "Dag van de vrouwen". Er was een soort "familiale binding", omschrijven de heer en mevrouw DECOSTER-VANDEWALLE de sfeer die er hing, in de hand gewerkt doordat de kinderen, ook met vrijaf, die namiddag meemochten. "Soms leek het Café meer op een school" glimlacht mevrouw R. DECOSTER-VANDEWALLE bij het nagenieten van dit souvenir.

Op vraag werden er enkel sandwiches of croque messieurs opgediend. Snacks en koude schotels kwamen in die tijd niet voor in een taverne.

De klandizie was als het ware één familie, benadrukken zowel K. als A. DECOSTER, die "de zaak" in goede banen wisten te houden; in één notendop samengebracht: "van zodra ze gedaan hadden, kwamen ze af...". In het Hotel-Café Du Parc "ging het niet zo diep" en tot dezelfde bevinding kwamen ook diverse kelners die in beide etablissementen gediend hadden. De "Parc" en de "Central" – zo sprak het volk over deze, toen befaamde en bij haar cliënteel geliefde Horecahuizen die feitelijk concurrenten van elkaar waren – waren rendez-vousplaatsen van notabelen. In tegenstelling bijvoorbeeld met een ander, druk gefrekwenteerde mastodont, het Café van de S.E.O. op de Alfons Pieterslaan, waar mensen uit het volk elkaar opzochten en vonden om een "pintje te drinken" of "een kaartje te leggen" of gewoon omdat ze eens graag gezellig op café gingen. Ja, de televisie heeft het uitgangsleven vertroebeld en gevoelig doen verminderen. En als men het aantal café's van vroeger vergelijkt met het cijfer van nu, dan...

6. Andere prominente café's

Op mijn vraag naar de na Wereldoorlog II te Oostende in het oog springende Café's-met-klasse boden de heer en mevrouw DECOSTER-VANDEWALLE volgend hoogst persoonlijk, strevend naar objectiviteit en naar volledigheid kenschetsend overzicht, met de wens niemand "zèèr te doen":

- * St. Michel (hoek Jozef II-straat en Kerkstraat): schonken uitermate verzorgd, speciaal bier: vooral “Stella Artois” en “Funk”.
- * Royal Nord (Wapenplein): gekend voor snacks en eten; als Café niets speciaals.
- * “Madame Moustache” (sic) (hoek Adolf Buylstraat en Christinastraat): de bazin had werkelijk een snor!... een “rustig” café om letterlijk eens te verpozen.
- * De Falstaff (Wapenplein): gefrekwenteerd door mensen “tussen jong en oud”: o.m. geliefd bij toneelspelers en – toeschouwers. Vóór de oorlog – en wie weet ook tijdens en erna, wij zouden het eens moeten vragen aan “Ensorologen” – stamcafé van Oostendes beroemdste gebleven telg en trots van de stad.
- * De Pelikaan (hoek Witte Nonnenstraat en Aartshertoginnestraat): “marcheerde” zeer goed onder het “bewind” en de bezieling van “Fred” die trouwens regelmatig naar de “Central” kwam.
- * De Châtelet (hoek Nieuwpoortsesteenweg en Koninginnelaan): in het genre “Madame Moustache” in de vijftiger en zestiger jaren.
- * De “James” (Glazenstraat, d.w.z. in de James Ensorgalerij): geapprecieerd voor haar hapjes en garnalenkroketten; een troefkaart was haar vast cliënteel.
- * De “Trois Fontaines” (Adolf Buylstraat): had ook biljarttafels en was “meer gekend” op sportgebied.
- * Het “Achthurenhuis” (Langestraat schuin over het hoekhuis waar jarenlang bakkerij De Cock-oude stijl floreerde): een geliefd groot stamcafé voor veel Oostendenaars-van-overal; er werd in het lokaal o.m. gedanst en gebiljart en was een begrip qua amusement.

Occasioneel, dit is in de Carnavalperiode, werd ook in de “Central” gedanst. De zware biljartmeubels werden opzij gezet en een klein orkest speelde ten dans voor de opgetogen carnavalisten. Milo DEVISSCHER – iedereen kende hem in het Oostende van toen, wij komen nog op hem terug – deed zijn vrouw vóór 24 uur naar huis, verkleedde zich en bood zich dan rond middernacht opnieuw aan bij de “Central-isten” die deden alsof ze hem niet herkenden. Animo en ambiance verzekerd!

7. Het cliënteel

De “Central” was ervoor gekend, dat ze “de bazen” van het Stadhuis aantrok, hoewel het voorlopig onderdak had gekregen in het Gerechtsgebouw, daterend van 1938, op het Canadaplein. Eerst en vooral zorgde “de biljart” voor veel aanloop; anderzijds was het een nuttige, want neutrale en informele ontmoetingsplaats. Het merendeel kwam rond de middag; soms met uitschieters in de voornoen of even doorgetrokken tot in de namiddag. ’s Avonds was niemand van “het Stadhuis” in de “Central”...

Opmerkelijk, aldus de heer Amand DECOSTER die ik zeer dankbaar ben om deze schat aan inside-information, de “Central” bleef steeds een halve frank-van-die-tijd onder de prijs van de “Parc” die zichtbaar een beter “emplacement” had... En benadrukte meteen, hoe de “Central” werkelijk dé plaats van samenkomst was van alle bureaucraten van Stad, behoudens hier en daar een “commerçant”; daarbij citeerde A. DECOSTER de heer Alfred EVERAERT, de toenmalige beenhouwer op de hoek van de Breidelstraat en de Kerkstraat. Hij mocht “leveren” aan het Hotel en kwam regelmatig zijn “neus tonen” in de Taverne, kwestie van zijn relaties te “soigner” en zelf eens te ontspannen.

Wij halen als "bezoekers" volgende toen gekende figuren aan, intussen zo goed als allen overleden:

- * Henri SMISSAERT (1899-1982): drukker van beroep, vroeger ook uitgever-journalist van het katholieke weekblad "De Duinengalm", later Bestendig Afgevaardigde van de Provincie West-Vlaanderen (1946-1968). Hij nam steeds plaats aan een éénpersoonstafel, met de krant vóór zich en zijn sigaartjes "Princeps Petits Bordeaux" naast zich. Hij zocht geen contact met het publiek, onder wie chefs de bureaux bij wie hij "gevreest" werd, maar wilde delen in de "ambiance". Hij beschouwde de "Central" als zijn stamcafé, tenminste wanneer hij er tijd voor had, en het bezoek aan de "Concordia" was veel meer een verplichting als lid van de vereniging "Kerlinga"; de "Parc" deed hij zo goed als nooit aan. Daarnaast behoorden cinemabezoek, in zijn jonge jaren biljartspel en in de zomer wat kuieren op de Wellingtonrenbaan en nu en dan eens wedden tot zijn liefhebberijen.
 - * Advocaat en katholiek gemeenteraadslid, ook gewezen Volksvertegenwoordiger, Leo PORTA. Hij kwam niet zoveel, tenzij om onder het volk te zijn of "iemand" te zien en te spreken, of gewoon om de gezelligheid zoals de meesten deden. Veeleer ging hij dichterbij zijn huis (Van Iseghemlaan 145) in de "Parc"; evenals H. SMISSAERT en typerend alleen en met een krant vóór zich, dit om niet ongegeneerd "gestoord" of "aangeklampt" te worden voor één of andere "tussenkomst".
 - * Michel SURMONT, de Stadssecretaris met ongeveer dertig dienstjaren. In die tijd hadden de "Surmonts" (Michel en Gregoire, de stadsontvanger) het voor het zeggen in het Stadhuis. Gregoire kwam nooit naar de "Central". Michel SURMONT had altijd "spekjes" bij zich en reikte mij, toen kleine jongen, steeds eentje toe wanneer wij hem en zijn vrouw op straat tegenkwamen of ook wel eens meemochten op bezoek in zijn bureau op het Gerechtshof dat in de veertiger en vijftigerjaren dienst deed als voorlopig Stadhuis.
- Andere habitués zijn veel minder gekend gebleven, tenzij hun naam en eventueel hun functie. Schier allen zijn inmiddels naar de eeuwige "biljart"-velden overgegaan...
- * Albert VROOME, directeur der Feesten;
 - * PEENE, architect; kwam meest om te biljarten;
 - * Rentenier Arthur LOONTIENS (niet Carlo die ex-stedsbibliothecaris-archivaris was en na de oorlog in ongenade gevallen);
 - * Frank EDEBAU: de naoorlogse Stadsarchivaris, -bibliothecaris en conservator. Was goed bevriend met:
 - * Jan GUILLEMIN: journalist die nu nog af en toe in het weekblad "Tijdingen" een artikel pleegt over kunstzaken of over de tijd en mensen van vroeger (schuilnaam: "Po").
 - * Hoofdingenieur VANDEWYNCKEL;
 - * Victor JONCKHEERE, hoofd Beplantingsdienst;
 - * MOERMAN (Waterdienst);
 - * Milo DEVISSCHER: graag gezien want een "plezante gast". Hij bestelde altijd met drie woorden: "een democratisch pintje!". Ik heb hem nog weten wonen in de Christinastraat, dichtbij en in de rij van "Agence VANBECKEVOORT". Was, hoewel bejaard, nog een flinke verschijning!

- * André DEGRAVE, privé-secretaris van Jan PIERS;
- * Alfred RIGAUX, directeur van Toerisme;
- * Prosper GHYSEL (+ 1969), lijkbidder;
- * Emile OPSOMER, gerechtsdeurwaarder;
- * Maurice WERBROUCK, één van de twee broers die de klerenwinkel "De Klokke" op de Groentenmarkt uitbaatte; heeft veel gedaan voor de Biljartclub van de "Central".
- * Pierre MALDEGHEM, croupier bij het Casino-Kursaal, was vóór Oscar KNOCKAERT (zie verder) voorzitter van de "Biljartclub";
- * VANDEPUTTE: "conducteur spécial" in het privé en franstalige; grote "habitué" van de "Central", tenminste wanner hij niet in het buitenland was....
- * én Omer VILAIN, ere-stadsbibliothecaris en, bij leven en welzijn, voorzitter van onze Kring "De Plate; elke week chroniqueur in het weekblad "De Zeewacht" met soms pareltjes aan herinneringen over het "Oude Oostende".

8. Het biljartspel: "Biljartisten" te midden van "Centralisten"

Bij kenners en in sportmiddens even befaamd was de gelijknamige "Biljartclub" van de "Central".
⁽¹⁰⁾ Omer VILAIN in zijn reeds eerder aangehaald schrijven van 30 juni II.: "(...) De "Central" had zeer goede biljartspelers. Het waren grote matchbiljarts die er stonden. Een drietal waar er meestal, om niet te zeggen altijd driebandspel op gespeeld werd. Kamiel DECOSTER zelf was een zeer goede biljartspeler, alsook zijn broer Amand (...)". Amand: "Het was de beste, de interessantste biljartclub van België!". Voorzitter was Oscar KNOCKAERT die vishandelaar van beroep was "en die zeer veel gedaan heeft, ook geldelijk". Amand meent zich te herinneren, juist of niet juist, dat "Biljartclub Central" waarschijnlijk in 1932 gesticht was en aldaar actief bleef tot midden 1972, toen het etablissement voorgoed de deuren diende te sluiten. In werkelijkheid waren er vier biljartmeubelen voorhanden: drie zgn. "officiële matchbiljarts" plus een kleine biljart, allen de eigendom van de uitbaters.

De Club beleefde twee topjaren. Enerzijds het inrichten in het toen nog "nieuwe" Feest- en Cultuurpaleis op het Wapenplein van het "Europees Kampioenschap" (in 1962, 63 of was het 1964?). Een paar jaren later culminerend in het organiseren van het Wereldkampioenschap (!) Biljarten, in 1966 (?), in het Casino-Kursaal te Oostende!!

De "Biljartclub" overleefde het stopzetten van het Hotel-Café "Central" (+ 1 juli 1972). Zij verhuisde naar de "Old and New" in de Van Iseghemlaan en heeft er nog 6 à 7 jaren bestaan. Maar "men" vond deze zaal niet groot genoeg, dusdanig dat uitgekeken werd naar de "Biljart Palace" op de Groentenmarkt. Maar, zucht de heer Amand DECOSTER: "de verstandhouding was inmiddels volledig verziekt... Nu nog zijn zij met zes à zeven, maar er is geen competitie meer; hun lokaal is heden het Co-Centrum op de Alfons Pieterslaan. Dit zijn strikt persoonlijke reminiscenties die

⁽¹⁰⁾ In de zgn "Grote Biljartzaal. ". Amand DECOSTER: "De ruimte bestond reeds, achteraan en evenwijdig met de Brabantstraat, op het gelijkvloers onder het restaurant van de eerste verdieping. Werd vóór 1938 gebruikt als ruimte voor de reserve aan stoelen en tafels". Omer VILAIN (o.c.): "Achteraan de biljartzaal was er nog een lokaal dat gebruikt werd voor bestuurs- en andere vergaderingen. Aldus vergaderde aldaar de redactie van het tweetalige magazine "Ostend Flash" (1958-1962), waar Omer schier maandelijks een artikel voor schreef, iedere maand de eerste dag van het verschijnen van een nieuw nummer met de volledige ploeg van medewerkers (een 15 à 20-tal waren er daar aanwezig)".

niemand willen schaden of krenken". Integendeel, deze luisterrijke, boeiende brok uit de geschiedenis van het Oostends verenigingsleven wacht op een pientere, gedreven sporthistoricus zoals wij er enkelen tellen in onze "Plate"-rangen. Andere geliefde "sporten" waren kaartspelen en "pietsjesbak" (teerlingbak).

9. Het opgedrongen stopzetten

In de jaren 1960-70-80 woedde in Oostende, zoals overal aan de Belgische Kust, de zucht om zoveel mogelijk nieuwe appartementsgebouwen op commercieel interessante plaatsen neer te zetten.

Het uur van afbraak sloeg voor Hotel-Café "Central". "Te oud", vond "men", met de bijgedachte: "'s Jonge, zo'n ligging! Dààr kunnen veel appartementen van te gelde worden gemaakt!"

01 juli 1972: einde van de pacht. Gedaan. Het gebouw werd afgebroken voor een nieuw te bouwen appartementsbuilding!

Ik ken de reden niet (een financieel of een juridisch dispuut, of beide, binnen de familie van de eigenaars). 5 (!!) jaar lang heeft dit eens zo van leven en bedrijvigheid tintelende Horecagebouw nog "leeggestaan", vooraleer het tot sloop kwam. Datum van afbraak: 1977 ⁽¹¹⁾; weldra gevolgd door het opzetten van een modern appartementsgebouw "Residentie Central"; 5 verdiepingen + het technisch verdiep; 1 ingang voor de bewoners langs de Brabantstraat nr. 2 en met 2 garagedeuren + 1 kleine, blinde deur; 1 ingang voor de bank langs de Louisastraat. Ik schat 28 à 30 appartementen en/of studio's. Geen Horecazaak meer. De nieuwe inmiddels ruim vijftientig jaar oude building, met een BACOB-bank filiaal (groep Dexia) onderaan, is slechts de bruin-grijze schaduw en niet eens esthetisch, van wat ooit een trefpunt met naam en standing was in Oostende...

Dank aan dhrn. Jan LOWYCK en Omer VILAIN voor de iconografie.

Onze prijs = uw profijt
Uw kleurenfoto's manueel
afgewerkt volgens de
modernste technologie
met multi-scanner

**COCK
CAMERA
SERVICE**

Hoek Jozef II straat en
Christinastraat - Oostende

Waar kwaliteit nog
vakmanschap is

⁽¹¹⁾ André VAN CAILLIE, Oud Oostende in beeld, dl. 1 (1983), p. 65 en dl. 5 (1991), p. 66.

WILLY VAN HOUCKE, ex K.V.G.O., C.S. BRUGGE en A.A. GANTOISE SPELER

door **François COOPMAN**

Mijn artikel "50 jaar geleden: 't Végé is eindelijk kampioen!" (De Plate, november 2001) lokte vanuit enkele kringen reacties uit. De meest positieve kwam van een familielid van ex-Végé speler Willy VAN HOUCKE, die vermeld werd op blz. 226. Dit familielid, mevrouw VAN HOUCKE Cristiana (1) had heel wat memorabilia van de familie verzameld waaronder verschillende foto's. Indien ik bereid was een korte samenvatting van zijn voetballoopbaan te schrijven zou zij enkele foto's ter beschikking stellen voor eventuele publicatie in "De Plate".

Voor wat betreft zijn voetballoopbaan bij "t Végé kon ik natuurlijk beroep doen op "Het Gulden Jubileumboek van het Koninklijk Van Neste Genootschap Oostende 190-1958", zeer zorgvuldig samengesteld door John BOUSSY. Talrijke statistische gegevens zijn er in vermeld maar "nobody is perfect" en sommige inlichtingen, zoals bv. het aantal doelpunten die VAN HOUCKE scoorde per voetbalseizoen zijn er niet in vermeld. Dan maar opzoeken in de lokale weekbladen was de oplossing maar de oorlogsjaren kwamen roet in het eten gooien. De Zeewacht die iedere week uitvoerig de voetbalwedstrijden versloeg, verscheen niet gedurende de oorlogsjaren terwijl "Het Visscherijblad" en "De Kustbode" slechts gedeeltelijk aan mijn nieuwsgierigheid konden voldoen. Vandaar een onvolledig relaas.

Maar ter verontschuldiging herhaal ik hier graag een citaat aan van de Britse historicus A.J.P. TAYLOR (2) met betrekking tot zijn research: "If one waited until one possessed all the evidence, one would never write at all!".

Zoals iedere rasechte Oostendenaar werd Willy VAN HOUCKE geboren in het Visserskwartier. Hij aanschouwde namelijk het levenslicht op 31 december 1919 in de Sint Franciscusstraat. Zijn vader, Julien was visser, zijn moeder Margueretha HALLEMEESE een gewone huisvrouw.

In die periode was op straat spelen heel normaal, slechts paard en kar konden de pret storen en aan straatspelletjes was er geen tekort; "katsje-duuk (verstoppertje)", "potsje-karee", met de top (een tol), in de straatgoot met de marbels (knickers) en met de "pekkels" allerlei handigheidsspelletjes spelen. Maar het was het voetbalspel, het sjotten, dat van een grote populariteit genoot in het Visserskwartier. Op straat, op het Sint-Petrus en Paulusplein en ook op het portaal van de "Grote kerke" werd er duchtig gesjot. Dààr moest er echter wel één van de spelers op de uitkijk staan want de Z.E.H. Deken had dat "mini-veld" verboden terrein verklaard voor voetballers "in spe".

Maar het mooiste voetbalveld was natuurlijk de "kleine strange" waar dat men bij laag water een voetbalveld afbakende van aan de "bas" (3) tot aan de voet van de zeedijk.

Van jongsaf was Willy VAN HOUCKE gebeten door de voetbalmicrobe en aangesloten bij de voetbalafdeling van het K.V.G.O. (Végétje) doorliep hij de jeugdstranden waar hij zich deed opmerken door zijn snelheid en een verfijnde voetbaltoets. Ook de atletiek liet hem niet koud, hij was immers ook aangesloten bij de atletiekafdeling van K.V.G.O., dat toen in het "bosje" (Maria Hendrikapark), hun oefenterrein, een grote activiteit aan de dag legde.

Het was echter in de voetbalafdeling dat Willy VAN HOUCKE zich zou opdringen. Zijn eerste optreden op 17-jarige ouderdom in het eerste elftal van 't Végé, dat toen optrad in de Eerste Afdeling (de huidige Tweede Klasse) was op 01 februari 1937 tegen A.C. Tubantia, in vervanging van een gekwetste titularis van het eerste elftal. Rood-geel verloor deze thuiswedstrijd met 2-3 maar VAN HOUCKE kreeg een goede pers. "Door zijn gemeten voorzetten deed hij zich opmerken. Een

Willy Van Houcke als jonge atleet, zo fier als een pauw

Willy Van Houcke, rechts, gehurkt, als 17-jarige in het eerste elftal van V.G.O.

jong element die niet uit het oog mag verloren gaan. Hij is een goede doublure voor de voorhoede van 't Végé". In dit perscommentaar op zijn "maiden" wedstrijd schulde veel waarheid en zou later bevestigd worden door zijn tijdelijk optreden bij C.S. Brugge en A.A. Gantoise.

De volgende wedstrijd was op het terrein van Eendracht Aalst waar rood-geel een smadelijke 5-0 nederlaag opliep. Doch de lokale pers schreef: "De veelbelovende W. VAN HOUCKE werd opnieuw opgesteld en hij wordt nu een vaste waarde in de voorlijn van rood-geel".

Nu volgde een thuiswedstrijd tegen U.S. Centre maar bij een 2-0 stand werd de wedstrijd stilgelegd wegens zware sneeuwval. "Het was geen weer om zelfs zijn schoonmoeder door te jagen" schreef een lokale journalist! Van voorspelers wordt verwacht en terecht, dat ze doelpunten aantekenen. Willy VAN HOUCKE scoorde zijn eerste doelpunt tegen F.C. Duffel, een wedstrijd dat 't Végé won met 4-2. Er volgden nog een viertal wedstrijden, het voetbalseizoen 1936-37 eindigde met een 4-0 overwinning tegen C.S. Brugge. Willy VAN HOUCKE had 8 wedstrijden gespeeld in het eerste elftal en had één doelpunt gescoord. Rood-geel eindigde op de 8e plaats met 26 punten.

Het voetbalseizoen was nu afgelopen en de spelers waren aan een rust toe; maar voor Willy VAN HOUCKE begon nu het atletiek seizoen. Op 7 juni was hij aangeduid om deel te nemen aan een atletiekwedstrijd tussen K.V.G.O. en A.S.O. maar hij stuurde zijn kat. Op 20 juni nam hij wel deel aan de gewestelijke kampioenschappen te Kortrijk en werd er kampioen op de 600 m. Nu werd hij aangeduid voor de Nationale Kampioenschappen die plaats grepen op 21 juli te Brussel maar de uitslagen heb ik niet teruggevonden in de lokale pers en het archief van de atletiekafdeling ging verloren gedurende de meidagen van 1940.

De voetbalcompetitie 1937-38 begon op veel belovende wijze voor K.V.G.O. Voor de eerste wedstrijd diende rood-geel zich te verplaatsen naar het Antwerpse. De tegenstrever, Berchem Sport, werd aanzien als de kandidaat kampioen van de reeks, doch 't Végé ging met de puntjes lopen na een 4-5 overwinning. Willy VAN HOUCKE leverde daar een top-prestatie, hij scoorde daar immers 4 doelpunten!

De volgende wedstrijd werd gespeeld tegen Oude God Sport en na de knalprestatie tegen Berchem Sport was men overtuigd van een gemakkelijke zege doch buiten alle verwachtingen werd het een afstraffing, 1-4. "Willy VAN HOUCKE werd streng bewaakt" oordeelde een sportjournalist.

De volgende wedstrijd werd opnieuw "thuis" gespeeld, en weer werd het een nederlaag, 0-2, tegen F.C. Vilvoorde. Maar nu kwam VAN HOUCKE in aanvaring met zijn trainer. Hij had zich namelijk gekwetst gedurende de opwarming vóór aanvang van de wedstrijd, had dit verzwegen en nam toch deel aan de wedstrijd, maar hij diende uiteindelijk, gekwetst, het terrein te verlaten. In die tijd werden gekwetste spelers niet vervangen en tien Végisten waren niet opgewassen tegen elf valiede bezoekers.

Voor de volgende drie wedstrijden werd Willy VAN HOUCKE niet opgesteld. Was hij geschorst wegens zijn laakbaar gedrag of was zijn kwetsuur nog niet genezen, dat wordt nergens vermeld. Nu volgden nog drie optredens maar tegen R.C Mechelen en F.C. Ronse mocht hij opnieuw plaats nemen in de tribune.

Op de laatste speeldag van november kwam C.S. Brugge op bezoek en Willy VAN HOUCKE werd opnieuw opgesteld. Voor V.G.O. werd het een Waterloo, Brugge verpletterde rood-geel met 2-8, maar Willy had zich doen opmerken en scoorde de twee Végé doelpunten. C.S. Brugge werd uiteindelijk kampioen en promoveerde naar de hoogste reeks, nl. Ere-Afdeling. Op 4 december werd op 't Végé terrein een vriendenwedstrijd (de 23e Derby) gespeeld tegen A.S.O. die met een 3-4 overwinning ging lopen: Mariakerke kon feest vieren."Slechts Willy VAN HOUCKE was op

dreef en scoorde één doelpunt nadat hij de volledige .A.S.O. verdediging achter zich liet". De laatste twee wedstrijden van 1937 werd VAN HOUCKE opgesteld doch dan verdween hij voor vier wedstrijden uit het eerste elftal.

Zijn heroptreden greep plaats op 24 januari op het terrein van R.C. Gent waar hij één doelpunt scoorde; eindresultaat 1-1. Nu volgde een ononderbroken reeks van wedstrijden waarin hij een viertal doelpunten scoorde. Maar op het einde van het voetbalseizoen 1937-38 was er geen feestvreugde op Armenonville. Rood-geel eindigde laatste en degradeerde naar Bevordering.

Het voetbalseizoen 1938-39 werd ingezet met een vriendschappelijke wedstrijd tegen het West-Vlaams corporatief verbond. Rood-geel won de wedstrijd met 3-2, VAN HOUCKE scoorde één doelpunt. Daarop volgde een ononderbroken reeks van 17 wedstrijden waarin hij zes doelpunten scoorde, doch de eerste vier wedstrijden van 1939 was hij er niet bij, waarschijnlijk weerhouden door zijn militaire verplichtingen (4).

Hij trad opnieuw in het veld tegen Ex. St. Niklaas waar 't Végé werd afgestraft met 5-0. Tot het einde van het voetbalseizoen werd hij opgesteld in het eerste elftal. Hij nam nog deel aan twee wedstrijden ter gelegenheid van het jaarlijks Paastoernooi op Armenonville, en ook aan de lokale derby (vriendschappelijk) op het A.S.O. terrein die eindigde op 1-1; gekwetst zijnde diende Willy VAN HOUCKE voortijdig het veld te verlaten. Gedurende het voetbalseizoen 1938-39 had hij aan 22 officiële wedstrijden deelgenomen en te samen met Raymond ZWAENEPOEL was hij met zeven doelpunten topschutter.

Gelet op de politieke toestand zou het voetbalseizoen 1939-40 geen normaal verloop kennen. De mobilisatie van talrijke Végé spelers zorgde voor moeilijkheden bij het samenstellen van de eerste ploeg. De trainingen werden aangevangen in de maand juli onder leiding van Joseph FOL, ondervoorzitter van de voetbalafdeling. Een eerste oefenwedstrijd tegen het reserve elftal van F.C. Brugge werd verloren met 0-3. "Meerdere spelers hadden een gebrek aan oefening. Dit was het geval voor Willy VAN HOUCKE, beste man gedurende de eerste 'time' maar wegens gebrek aan oefening werd hij in de tweede 'time' in de schaduw verdrongen". De journalist van dienst liet echter na te vermelden dat slechts drie spelers van het eerste elftal niet onder de wapens waren, vandaar het gebrek aan voetbaloefening!

In haar algemene vergadering besliste de Koninklijke Belgische Voetbalbond dat er van een normale voetbalcompetitie geen sprake zou zijn. De nationale kampioenschappen werden geschorst en vervangen door officiële provinciale kampioenschappen. In de provincie West-Vlaanderen zou men de kampioen van deze "nood" competitie belonen met een beker geschonken door de gouverneur H. BAELS, geen onbekende in Oostende. In feite besliste de K.B.V.B. om van nu af aan een politiek van zuinigheid te voeren. De scheidsrechters die zich met de trein moesten verplaatsen kregen slechts een 3^e klas reisbiljet terugbetaald, de vergoeding voor een middagmaal werd teruggebracht van 25 naar 20 Fr. en indien ze een wedstrijd moesten leiden in hun eigen stad kregen ze daarvoor een vergoeding van 5 Fr. i.p.v. 15 Fr. Het extrageld dat die zuinigheidsmaatregelen zouden opbrengen zou besteed worden aan het "pakje voor de soldaat" (5).

Willy VAN HOUCKE trad voor de eerste maal op in een thuiswedstrijd tegen F.C. Knokke, zijn plaats was nu in de halflijn. "Beloftevol hertoptreden van Willy VAN HOUCKE, één der beste spelers op het terrein", maar wegens een kwetsuur diende hij het veld te verlaten. Hij was er niet bij voor de fameuze derby van 12 november 1939 tegen A.S.O., een wedstrijd die uitdraaide op een veldslag! Voor de volgende wedstrijd, thuis tegen Kortrijk Sport was hij opnieuw van de partij. Zijn militaire verplichtingen, ergens te velde, beletten hem op te treden tegen S.K. Roeselare en Moeskroen doch hij werd opnieuw opgesteld, nl. thuis tegen S.C. Menen; uitslag 3-3.

Er werden nu ook regelmatig wedstrijden gespeeld tegen Legerelftallen. Op 31 december 1939 verpletterde 't Végé het elftal van de "7e Jagers te voet" met 13-3; de liefhebbers van doelpunten hadden hun hartje kunnen ophalen. Willy VAN HOUCKE had ook een aangename namiddag, hij scoorde maar liefst vier maal.

Nu volgden nog optredens tegen Kortrijk Sport, Knokke, F.C. Brugge en een derby tegen A.S.O. Tegen S.K. Roeselare moest hij opnieuw belet geven doch tegen C.S. Brugge was hij opnieuw van de partij; maar doelpunten zaten er hem niet meer in. Een wedstrijd tegen een elftal van de "Karabiniers" werd voor rood-geel een afstraffing, nl. 3-9.

10 mei 1940 betekende een tijdelijke onderbreking van alle sportactiviteiten in het land. Op 29 mei, daags na het stopzetten van de vijandelijkheden werd Willy VAN HOUCKE gedemobiliseerd; zijn piottentijdperk was voorbij.

In de loop van de maand juni vergaderde de Provinciale Commissie, onder voorzitterschap van Joseph FOL. Er werd beslist zo spoedig mogelijk alle werkzaamheden te hernemen, de opleiding van de jeugd te bevorderen, lokale voetbaltoernooien in te richten en een oplossing te zoeken voor het probleem van de verplaatsingen.

Het voetbalseizoen 1940-41 was andermaal een noodcompetitie waaraan een achttal West-Vlaamse ploegen deelnamen. Van de 14 gespeelde wedstrijden was Willy VAN HOUCKE tienmaal present en scoorde vijf doelpunten. Hij had praktisch op alle plaatsen in het elftal gespeeld maar toen hij tegen F.C. Brugge opgesteld werd als centerhalf, in vervanging van de gekwetste titularis, was hij volgens de pers "niet opgewassen voor die taak". 't Végé verloor met 1-7!

De Belgische Voetbalbond besliste de Nationale Kampioenschappen opnieuw in te richten voor het voetbalseizoen 1941-42. Rood-geel werd ingedeeld in Bevordering A.

Maar een normaal verloop was niet mogelijk; de kustploegen moesten steeds op verplaatsing spelen. Op de 18 gespeelde wedstrijden won 't Végé een schamele zes punten en had slechts 26 doelpunten gescoord waarvan een achttal door Willy VAN HOUCKE, die aan alle wedstrijden deelnam. 't Végé eindigde op de voorlaatste plaats vóór F.C. Knokke, die wegens verplaatsingsmoeilijkheden aan slechts zes wedstrijden had deelgenomen.

Van het voetbalkampioenschap 1942-43 werd er in de beperkte lokale pers praktisch niets vermeld; het was de "boks" die regelmatig aan bod kwam. Dank zij het "Gulden Jubileumboek van het K.V.G.O." weten we dat 't Végé optrad in Bevordering D, 28 wedstrijden speelde en met 33 punten op de vijfde plaats eindigde. Willy VAN HOUCKE was de enige speler die in alle wedstrijden optrad, een prestatie om "U" tegen te zeggen, rekening houdend met de problemen eigen aan de oorlogstoestand.

Zijn geslaagd optreden in de rood-gele kleuren was niet onopgemerkt voorbij gegaan en voor de duur van het voetbalseizoen 1943-44 werd hij aangeworven door C.S. Brugge die toen optrad in de hoogste afdeling van de Belgische voetbalcompetitie, nl. Ere-afdeling. Hoeveel wedstrijden hij speelde in het eerste elftal was moeilijk te achterhalen; volgens de secretaris van C.S. Brugge zijn alle statistische gegevens van die periode verloren gegaan bij de verhuis van de "Klokke", het vroegere voetbalterrein van C.S. Brugge, naar het "Jan Breydel Stadion". Ook in de jubileumboeken die verschenen ter gelegenheid van het 90- en 100-jarig bestaan van C.S. Brugge ontbreken die gegevens.

Vooraleer het voetbalseizoen 1943-44 een aanvang kon nemen waren er moeilijkheden tussen de K.B.V.B. en het Commissariaat-Generaal voor Lichamelijke Opvoeding en Sport (6).

Willy Van Houcke, tweede speler van rechts, in het eerste elftal van C.S. Brugge

Willy Van Houcke, gehurkt, links, in het eerste elftal van AA. Gantoise

Uiteindelijk, en dit dank zij de inschikkelijkheid van het Commissariaat t.o.v. de K.B.V.B., die weigerde de volledige voetbalkalender te publiceren, kon de officiële competitie beginnen op 19 september 1943.

Op 5 september speelde C.S. Brugge nog een oefenwedstrijd op eigen terrein tegen St. Niklaas (uitslag 3-6) en op 12 september greep op het terrein van Kortrijk Sport een vriendenwedstrijd plaats (uitslag 1-0) ten voordele van de slachtoffers van de geteisterde stad Kortrijk, zwaar getroffen door de geallieerde bommenwerpers.

Enkele statistische gegevens heb ik teruggevonden in "Het Laatste Nieuw" dat gedurende de oorlog in handen was van de bezetter. De sportbladen van de oorlogsjaren kunnen natuurlijk niet vergeleken worden met wat ons nu iedere maandag voorgeschoteld wordt. Alle voetbalwedstrijden worden nu uitvoerig beschreven; de samenstelling van de ploegen wordt volledig vermeld terwijl de aangetekende doelpunten in geur en kleur beschreven worden. In de oorlogskranten was er daar minder sprake van, slechts sporadisch werden de namen van spelers vermeld, zeker wat C.S. Brugge betrof, alhoewel de "grotere" ploegen (lees Brussel en Antwerpen) daar minder last van hadden.

Volgens een ex-medespeler van Willy VAN HOUCKE, namelijk Gaston MAES, ettelijke jaren een rots in de branding, in het elftal van C.S. Brugge, nam VAN HOUCKE deel aan de meeste wedstrijden en scoorde hij regelmatig een doelpunt. Dat was ondermeer het geval tegen A.A. Gantoise, Vorst, Lierse en Aalst. Op 14 februari 1944 ging C.S. Brugge winnen op Standard met 2-7: Willy scoorde tweemaal. Op 7 mei nam hij, tegen A.A. Gantoise, deel aan de bekerwedstrijd van Ereklassers. C.S. Brugge werd uitgeschakeld na een 2-1 nederlaag, VAN HOUCKE had het Brugs doelpunt aangetekend. C.S. Brugge eindigde uiteindelijk op de 7^e plaats met 29 punten. Hier dient nog vermeld dat voetballers die optraden in Ere Afdeling vrijgesteld werden van verplichte arbeid in Duitsland (7).

Intussen waren er echter onweerswolkjes aan het firmament verschenen. Wegens gezondheidsredenen werd Willy VAN HOUCKE aangeraden de kustzone te verlaten; hij vestigde zich te Torhout waar hij optrad als oefenmeester van de lokale voetbalploeg. Volgens zijn onmiddellijke omgeving had hij last van een "geneiglicheirde koedde", een mooi Oostends woord voor een verwaarloosde verkoudheid, waar we natuurlijk het Franse "négligé" in terug vinden. De medische wereld had echter een andere benaming voor deze aandoening die later genadeloos zou toeslaan...

Zijn optreden bij C.S. Brugge was beperkt tot één voetbalseizoen en gedurende het voetbalseizoen 1944-45 verdedigde hij opnieuw de kleuren van K.V.G.O. Dit voetbalseizoen werd opnieuw gekenmerkt door de problemen met de moeilijke verplaatsingen, opnieuw werd er een noodcompetitie ingericht met slechts tien ploegen: het werd een "mini" competitie met 18 wedstrijden. Willy VAN HOUCKE nam deel aan alle wedstrijden en scoorde 12 doelpunten. 't Végé eindigde op de 7e plaats met 17 punten.

Op 24 juni 1945 werd er op het A.S.O. terrein een voetbalwedstrijd ingericht, een solidariteits actie, ten voordele van de weduwe en wezen van ex-A.S.O. speler Georges HINDERIJCKX (8), overleden in Duitsland. Een ploeg bestaand uit spelers van V.G.O. en C.S. Brugge nam het op tegen A.S.O. en na een sportieve wedstrijd, bijgewoond door een grote menigte, zegevierden de bezoekers met 1-3. Willy VAN HOUCKE scoorde één doelpunt.

Nu dat praktisch alle moeilijkheden in verband met de verplaatsingen opgelost waren, besliste de K.B.V.B. om de Nationale Kampioenschappen opnieuw in te richten en 't Végé werd voor het voetbalkampioenschap 1945-46 ingedeeld in Bevordering A. Willy VAN HOUCKE scheen hersteld

Tijdens zijn verblijf in Torhout trad Willy van Houcke (gehurkt, 2e van links) op als trainer van de lokale voetbalploeg

Verleden week is de vriend van Willy Van Houcke te Oostende overleden. Het Centraal Comité en al de sympathisanten buigen diep bij dit smartelijk verlies van deze prachtige voetballer. Gantoise verliest in hem een kracht die zoveel beloofde

te zijn van zijn ziekte die hem naar Torhout had doen uitwijken, en vestigde zich opnieuw in Oostende. Hij nam deel aan alle wedstrijden, zeventien, van de eerste ronde, doch speelde in het tweede ronde slechts tien wedstrijden. Hij had in totaal zes doelpunten gescoord en werd steeds vernoemd als uitblinker van de ploeg.

Hij werd opnieuw benaderd door C.S. Brugge maar het was uiteindelijk A.A. Gantoise die hem aanwierf voor het voetbalseizoen 1946-47; Willy VAN HOUCKE stond nu voor een grote uitdaging. A.A. Gantoise had een Franse beroepstrainer, E. DELFOUR, aangeworven, er werd tot driemaal per week geoefend en hij was nu omringd door spelers die reeds hun sporen hadden verdiend in Ere-klasse met o.a. DERAEDT, DELMULLE, Etienne en Freddy CHAVES, BERLOO, MELIS en DESUTTER, vaste waarden in het Gentse elftal. Zij kenden de knepen van het vak en in hun gezelschap zou hij zich kunnen uitleven. Voor VAN HOUCKE was de overgang naar A.A. Gantoise "de kers op de taart", doch schone schijn bedriegt.

Als tegenprestatie voor zijn overgang naar A.A. Gantoise werd er op 15 augustus, op het terrein van A.S.O., het Végé terrein was toen aan een grote "keusbeurt" toe, een vriendenwedstrijd gespeeld tussen V.G.O. en de Buffalo's (A.A. Gantoise). Willy VAN HOUCKE trad op met zijn nieuw elftal, maar de lokale pers had niet veel aandacht voor deze wedstrijd. "Het werd een eervolle 2-3 nederlaag voor 't Végé" was het enige commentaar.

Bij de aanvang van de competitie waren een tweetal voorspelers van A.A. Gantoise gekwetst en Willy VAN HOUCKE speelde de eerste zeven wedstrijden in het eerste elftal. De eerste competitiewedstrijd werd gespeeld op het terrein van Berchem Sport, het werd een afstraffing: 7-1. "Willy VAN HOUCKE is tamelijk ongeschoold" was het commentaar in "Het Laatste Nieuws". Op eigen terrein, tegen Union St Gilloise, werd het 5-1 en VAN HOUCKE scoorde zijn eerste doelpunt. Maar eens dat de gekwetste Gentenaars hersteld waren verdween hij uit het eerste elftal naar het reserve-elftal. Slechts sporadisch werd hij opgesteld in het eerste elftal teneinde een gekwetste titularis te vervangen. Zo scoorde hij nog één doelpunt op Anderlecht waar A.A. Gantoise werd afgetroefd met 6-2 cijfers. Anderlecht werd uiteindelijk kampioen.

Hij werd opgesteld tegen F.C. Brugge (uitslag 1-1) maar de lokale Franstalige krant, "La Flandre Libre", was alles behalve mals met haar commentaar. "Willy VAN HOUCKE heeft nooit geprobeerd om op doel te schieten en verplaatste zich zeer langzaam (vrije vertaling!). Zijn laatste optreden was op 2 februari 1947 op het terrein van R.C. Brussel (uitslag 1-0) en nu was "La Flandre Libre" van oordeel dat hij een "très courageuse activité" aan de dag had gelegd.

Wat een opwindend avontuur beloofde te worden eindigde echter op een catastrofe. Alhoewel Willy VAN HOUCKE schijnbaar zijn ziekte had overwonnen waren de ziektebacillen echter nog steeds latent aanwezig: zijn lichamelijke toestand ging nu zienderogen achteruit en van voetbalspelen was er geen sprake meer.

Door zijn ex-medespelers en supporters werden nu verschillende solidariteitsacties op touw gezet. Een eerste initiatief ging uit vanwege het bestuur van het "Strijd- en Propagandablad 'Buffalo'", het strijdblad van de supporters van A.A. Gantoise, Afdeling Heuvelpoort. "Het Bestuur der Afdeling heeft er aan gehouden, om langs den weg van ons "Strijd-en Propagandablad 'Buffalo'" hunnen warmen dank uit te spreken ten overstaan harer leden, ereleden en sympathisanten onzer beweging voor de spontane blijken en welwillende medewerking betoond voor het werk ten voordele van onze sportkameraad Willy VAN HOUCKE. Het hoeft geen betoog dat onze vriend Willy zeer onder den indruk was van deze plotselinge en onverwachte tegemoetkoming, zijne ontroering was dan ook dermate dat hij geen woorden vond om zijnen dank uit te spreken, vooral dezen welke daaraan hadden mede geholpen. Door dit spontaan gebaar zijn wij in de gelegenheid gesteld geworden, aan onzen sportmakker de som van duizend vijfhonderd franken te overhandigen, som voortkomend

van den verkoop van twee honderd zijner photo's welke ons gratis door onze sympathieken onder-voorzitter werden ter beschikking gesteld. Mogen wij verhoplen door dit sportief gebaar, het onze er toe hebben bijgedragen ten einde de gezondheid van onze Willy dermate te bevorderen ten einde hem alras terug op het groene veld te zien evolueeren tot groot genoeg der vele supporters, wier sympathie hij heeft weten te winnen. Vriend Willy, wij wenschen U in naam van al onzer aangeslotenen een spoedig en algeheel herstel".

Nu was het de beurt aan de besturen van zijn vroegere ploegen om een steunactie te ondernemen en in "De Zeewacht" lezen wij wat volgt. "Ten voordele van een zeer liefdadig doel zal er op donderdag 14 augustus 1947 om 18.00 u, op het terrein van A.S.O. een voetbalwedstrijd gespeeld worden tussen de Gentse Ere-afdelingsploeg La Gantoise, die voor die gelegenheid met haar volledige ploeg, zegge CHAVES, MELIS, DE RAEDT, enz. tussen de krijtlijnen zal komen en het zal opnemen tegen een selectie bestaande uit de beste elementen van C.S. Brugge en V.G.O. Het lijdt geen twijfel dat er hier aan de talrijke voetballiefhebbers een enige gelegenheid geboden wordt om er een knappe Ere-afdelingsploeg aan het werk te zien en dan ook in groot getal naar het A.S.O. terrein zullen optrekken. Ze zullen er meteen meehelpen om hun steentje bij te dragen om een edel doel te steunen".

Het was een prachtige zomeravond toen beide ploegen het veld betraden, in feite een "terrasje avond", toch was er een grote opkomst van supporters. De V.G.O.-C.S. Brugge ploeg weerstond slechts één speelhelft (1-1). Na de rust werd de West-Vlaamse selectie door de "Stroppen", die reeds in de loop van de maand een paar "serieuze" oefenwedstrijden hadden gespeeld, o.a. tegen het Zwitserse Lausanne, van het veld gespeeld: uitslag 2-7.

"Begrijpen wijze had de scheidsrechter, Dhr. VERSYP, geen moeilijke taak om deze zeer sportief betwiste wedstrijd te leiden. Hij bracht volgende ploegen in het veld die zich spontaan en belangloos inzetten voor het goede doel".

Selectie V.G.O – C.S. Brugge

BRAET R., DUJARDIN V., JACOBS, ASPESLACH F., COOPMAN F., BOVIE, VAN HEE A., HOSTE, D'HONDT, CALLENS, DEGRYSE

La Gantoise

DERAEDT, BERLOO, GOETHALS, VEEKMAN, CHAVES E., DELMULLE, MELIS, VAN LOOY, DEZUTTER, CHAVES F., EECKEMAN

* * *

Dat Willy VAN HOUCKE bezeten was van het voetbal was algemeen geweten en hoewel hem meermaals aangeraden werd het wat kalmer aan te doen en zelfs om het voetballen stop te zetten, kon hij niet weerstaan aan de geur van het gras.

Voor Willy begon nu een lange lijdensweg en een niet te vermijden einde kwam op 6 maart 1950. Zijn overlijden ging in de Oostendse voetbalwereld niet onopgemerkt voorbij en in een lokale krant verscheen de volgende "nagedachtenis".

De lijkwagen wordt voorafgegaan door de begravensondernemer, dhr. Prosper Ghysel, en een ex-ploegmaat van Willy Van Houcke, nl. Roger Hubrechtsen die het kruis draagt.

In de lijkstoet die de lijkwagen volgt herkennen wij o.a. Frans Schaeken, ex-speler V.G.O., August Duysburgh, verzorger V.G.O., Pros Van De Berghe, uitgever Visserijblad, Robert Braet en Gaston Maes, ex-spelers C.S. Brugge

WILLY VANHOUCKE OVERLEDEN!

Met grote verslagenheid vernamen wij het afsterven, maandagavond te 6 uur , op amper 30-jarige ouderdom, van Willy Van Houcke, de gewezen speler van het KVGGO, die later naar C.S Brugge en La Gantoise overging. Niettegenstaande iedereen wist dat Willy aan een slepende, onmeedogende ziekte leed, was het met algemene verslagenheid dat de jobstijding de ronde deed in onze sportmiddens, waar er grote verslagenheid heerst.

Willy Van Houcke, geboren te Oostende op 31 december 1919, begon zijn veelbelovende loopbaan als voetballer bij de kadetten van het KVGGO, waar hij zich onmiddellijk wist op te dringen. Bij de scholieren en later maakte hij furore en iedereen was het eens om hem een roemrijke loopbaan te voorspellen. Op 17-jarige ouderdom stond hij reeds in de eerste ploeg van "rood-geel" opgesteld en aan hem, Raymond Zwaenepoel en Roger Hubrechszen bezat de "great old" een drietal, dat beslist zijn weg scheen te zullen maken. De flink en technisch onderlegd spel van Willy ontsnapte niet aan de dirigenten van CS Brugge die bepaald een kundige binnenspeler nodig had en na het seizoen 1945-46 werd hij naar de "groen-zwartten" getransfereerd. Later zou hij de "blauwwitte" trui aantrekken van Gantoise, maar een verkoudheid, welke hij na een wedstrijd opdeed en welke hij niet verzorgde, stelde op vroegtijdige wijze aan einde aan een loopbaan die even beloftevol als schitterend beloofde te wezen.

Op dertigjarige leeftijd – wat is het leven broos! – wordt hij thans aan de liefde van een troosteloze weduwe en dochtertje en diepbedroefde familie ontrukkt en wij delen diep in de smart welke hen overstelpt.

Willy Van Houcke speelde niet minder van 155 officiële wedstrijden in de eerste ploeg van het KVGGO en doelde 54 maal.

De doodsklok luidt in onze sportmiddens. Willy Van Houcke, de eens zo grote voetbalspeler, is niet meer. Iedere rechtgeaarde sportsman treurt om dit verlies en groot zal de algemene deelneming zijn welke de betreurde afluigende bij zijn laatste uitvaart zal vergezellen.

De lijkplechtigheden zullen plaats hebben op vrijdag 10 maart a.s., te 9 uur in de parochiale kerk van O.L.V. Hazegras

De plechtige lijkdienst greep plaats op vrijdag 10 maart 1950. Een grote menigte, waaronder ex-medespelers van V.G.O., C.S. Brugge en La Gantoise, bestuursleden van deze drie voetbalafdelingen en supporters van V.G.O. waren om 08.30 u aanwezig aan het sterfhuis in de Amsterdamstraat 6, en begeleidde het stoffelijk overschot naar de O.L.V. Kerk van het Hazegras. De teraardebestelling had plaats op het kerkhof van de Stuiversstraat.

* * *

Met dank aan Cristiana VAN HOUCKE, zijn nicht, H. TANGHE, kamergenoot bij het 3^e Linieregiment en G. MAES, ploegmaat bij C.S. Brugge

* * *

NOTA'S

1. VAN HOUCKE Cristiana, dochter van een oudere broer van Willy VAN HOUCKE.
2. A.J.P. TAYLOR, geboren in Lancashire (U.K.) in 1906. Notoir lector in de moderne geschiedenis.
3. De stenen waterwering die het strand afscheidt van de vaargeul.
4. Willy VAN HOUCKE werd in februari 1939 opgeroepen bij het 3^e Linie regiment om zijn militaire termijn te volbrengen.
5. Dit was een caritatieve instelling die met het ingezamelde geld, de gemobiliseerde soldaten, snoep, tabak en ook winterse kledijstukken bezorgde.

6. Een Commissariaat-Generaal voor lichamelijke opvoeding en sport werd opgericht in juni 1942 (Staatsblad van 28 juni 1942). De gewezen auteur, journalist en Rex politicus, Pierre DAYE, was gedurende de bezetting de Commissaris-Generaal. Na een "gedwongen" verblijf in Argentinië overleed hij daar in 1960. De K.B.V.B. kwam steeds in aanvaring met het Commissariaat-Generaal die in dienst was van de bezetter. Via bepaalde media stelde het Commissariaat-Generaal dat vele clubs uit de hoogste voetbalafdeling klaar waren om een professioneel kampioenschap te spelen, georganiseerd door zijn diensten. De K.B.V.B. ontkennde die bewering en 15 van de 16 clubs in de Ere-divisie steunden de Federatie. In 1958 verklaarde Standard zichzelf profclub, weldra gevolgd door Anderlecht en F.C. Brugge.
7. Deze "gunst" werd ook toegestaan aan bepaalde arbeiders. In oktober 1943, voerde Albert SPEER, Reichsministerium für Bewaffnung und Munition, het systeem van de Sperrbetriebe in. Belgische bedrijven die meer dan 70 % voor Duitsland werkten, konden tot Sperrbetrieb uitgeroepen worden wat tot gevolg had dat hun arbeiders voor deportatie beschermd waren. Eind 1943 was dit het geval voor 344 bedrijven (420.000 man). Albert SPEER werd in 1946 veroordeeld tot twintig jaar gevangenisstraf.
8. George HINDERYCKX, ex-speler en kapitein van A.S.O. was tewerkgesteld als linotypist bij de drukkerij Unitas. Hij nam deel aan de 18 daagse veldtocht van mei 1940, in hoedanigheid van Onderluitenant. Na zijn demobilisatie nam hij deel aan het ingangsexamen van politieagent en werd opgenomen in het politiekorps. Wegens zijn patriottische houding werd hij "ongeschikt en onbetrouwbaar" bevonden door de Duits gezinde burgemeester en werd onverwijld ontslagen. Op 14 december 1943 werd hij als lid van een verzetbeweging aangehouden door de beruchte en bevreesde Gestapo en overgebracht naar de gevangenis van Brugge, vervolgens naar St. Gillis. Na langdurige ondervragingen en de daarbij horende foltering en werd hij op 1 juni 1944 overgebracht naar achtereenvolgens Gros, Grosrozen (Opper-Silezië) en uiteindelijk kwam hij op 23 januari 1945 terecht in Dautzen bij Dresden waar hij tewerk gesteld werd als slaafarbeider. Daar geraakte hij door het tekort aan voedsel en medische verzorging totaal uitgeput. Hij stierf in maart 1945, het zoveelste slachtoffer van een regime dat door middel van mishandeling, uithongering en dwangarbeid een Nieuwe Orde "lanceerde". Uiteindelijk werden 1.082 leden van de K.B.V.B. slachtoffer van de oorlog 40-45.
9. E. DELFOUR was ex-trainer van Red Star de Paris en doceerde voetbal in verschillende Nationale Opleidingscentra. Maar het was pas in de jaren 1950 dat zijn systeem van voetballen vruchten afwierp voor de "Buffalo's".
 - voetbalseizoen 1953-54: 3e op één punt van kampioen Anderlecht
 - voetbalseizoen 1954-55: 2e op drie punten van kampioen Anderlecht
 - voetbalseizoen 1956-57: 3e op zeven punten van kampioen Antwerp
 - voetbalseizoen 1957-58: 3e op drie punten van kampioen Standard

BRONVERMELDING

1. SOMA (Studie- en Documentatiecentrum "Oorlog en Hedendaagse Maatschappij) berichtenblad nr. 35, 2000-2001.
2. 100 jaar voetbal in België door Bob DEPS en Henry GULDEMONT.
3. Jubileumboeken 90 en 100 jaar C.S. Brugge.
4. Industriële collaboratie in de 2^e Wereldoorlog in België door P. NEFORS.
5. De weekbladen "De Zeewacht", "De Kustbode", "La Flandre Libre", "Het Visscherijblad" en het dagblad "Het Laatste Nieuws".

MINISTERIËLE BELOFTEN

door Roger TIMMERMANS

Het kan soms interessant zijn om even terug te kijken naar het verleden. Onwillekeurig worden vergelijkingen gemaakt. Wat is er al dan niet veranderd (verbeterd) in die periode die achter ons ligt?

De "Standaard" publiceert dagelijks onder de rubriek "Zilverfonds" een kort artikel dat 25 jaar geleden, in 1977 dus, reeds verscheen in de krant.

Op 22 augustus 2002 haalde de "Standaard" onderstaand verslag aan van een werkbezoek aan Oostende door de toenmalige minister van Openbare Werken MATHOT:

"Openbare werken gul voor badplaats. De minister van Openbare Werken, Guy Mathot, heeft tijdens een werkbezoek aan Oostende belangrijke werken toegezegd voor de daaropvolgende jaren. De werken zullen hetzij gedeeltelijk, hetzij integraal door de Staat worden betoelaagd. Mathot noemt de toestand op de E5 tussen Jabbeke en Oostende onhoudbaar. Openbare Werken wil ook op deze strook tweemaal drie rijstroken aanleggen. Met deze belofte gaat een oude wens van burgemeester PIERS in vervulling. Ten slotte heeft de minister ook een studie beloofd over de aanleg van een grote parking onder de zeedijk in de buurt van het Casino. Mathot zei nog dat hij in versneld tempo zijn Nederlands aan het bijwerken is omdat hij een tweede verblijf in Mariakerke heeft".

We weten ondertussen allemaal dat politici gemakkelijk beloven. Maar wat met de uitvoering van bovengenoemde beloften?

Om één of andere reden werd nooit een derde rijstrook aangelegd, alhoewel de toestand op de autoweg Jabbeke –Oostende zagezegd onhoudbaar was. Die belofte stierf waarschijnlijk een zachte dood.

Werd er 25 jaar geleden ooit begonnen aan de beloofde studie voor een parking onder de Albert I Promenade? Nu schijnt er stilaan schot in de zaak te komen. Maar ook tegenstanders laten van zich horen. Als het project dezelfde lange lijdensweg opgaat van het project voor de aanleg van het verkeersknooppunt "De Bolle", dan is de uitvoering ervan nog verre toekomstmuziek. Nog even geduld dus.

Wat nu die studie van het Nederlands betreft, wat zou daarvan in huis gekomen zijn? Vermoedelijk niet zo heel veel. Allicht is het ook maar bij een belofte gebleven.

Is de kloof tussen beloven en uitvoeren nu kleiner dan 25 jaar geleden? Of blijft het oude gezegde nog altijd actueel: "Veel beloven en weinig geven.....". De lezer(es) oordele zelf.

PLATEN EN GEDENKSTENEN TE OOSTENDE (7^e deel)

door Roger TIMMERMANS

Sociale Woningbouw, Ooststraat 75 – Vissersplein. Rechter zijmuur

DE GELUKKIGE HAARD EN DE OOSTENDSE HAARD

Op 4 februari 2000 werd deze eerste steen van het complex "Visserskwartier II" gelegd door de heer Johan Vande Lanotte, vice-premier, in aanwezigheid van:

J. Vandecasteele, Burgemeester van de stad Oostende
L. Blomme, Voorzitter en H. Lyben, Administrateur-Generaal van de VHM
C. Mauroit, Afdelingshoofd A.G.I.
D. Vermeesch, E. Tulpin, W. Labens, M. Willems, H. Veulemans, Y. Miroir,
G. Lambert, S. Cattoor, Schepenen
J. Vandenabeele, Stadssecretaris van de Stad Oostende

S. Caestecker, Voorzitter, A. Vandenabeele, Ondervoorzitter
A.C. Ampe, Directeur
R. Bekkens, F. Dupuis, M. Ferier, F. Helders, A. Inghelbrecht,
A. Laridon, Bestuurders en G. Carton, Commissaris VHM, van de
Gelukkige Haard.
N. Bourgoignie, Voorzitter. H. Dedeyne, Directeur
A. Arnout, R. Declercq, R. Delanoye, K. Dirickx, T. Janssens, M. Lestaeghe,
M. Quaeghebeur, S. Seynaeve, R. Vandemoortele, R. Vahooren,
E. Vercruysse-Haghebaert, D. Verleye, bestuurders
R. Vermeersch, commissaris VHM, van de Oostende Haard.
H.J. Ampe en G. Vanoverschelde, architecten
P.A. Ampe, ingenieursbureaus Itab en Strego

Egta Contractors nv Antwerpen, aannemer

O.L.VROUWECOLLEGE – Euphr. Beernaertstraat – Koermuur
Wie toetreedt tot Christus
De Levende Steen
wordt zelf als een Levende Steen
gevoegd in de bouw van Gods Huis

+

Ingezegend door
Mgr. Roger Vangheluwe
In aanwezigheid van
Minister Daniël Coens
19 september 1987

Gedenksteen vóór Provinciaal Maritiem Instituut West-Vlaanderen
Mercatorlaan 15

Toen brak de tros
En zij werden met de zee tot één
Uit donkergroene diepten licht nu hun vlam
Opdat wij gedenken mogen

Ste Godelievekerk - Nieuwpoortsesteenweg

Ten jare XPO.H. 1940
Op 30 Oktober
Toen Pius XII Paus was
H. Lamiroy, Bisschop van Brugge
J. Desmet, Deken
A. Lowie, Pastoor
E. Vanhooren, Voorzitter
Der Kerkfabriek Mariakerke
Werd deze kerk toegewijd
Aan Sinte Godelieve
Voor de eeredienst geopend.

De Bouwmeester was S.R. Smis
De Aannemer Rich. Lingier

LIDGELD 2003

Het lidgeld voor het lidmaatschap bij de Oostendse Heem- en Geschiedkundige Kring De Plate is voor 2003 vastgesteld als volgt

Aangesloten lid	11 €
Steunend lid	15 €
Beschermend lid: vanaf	25 €

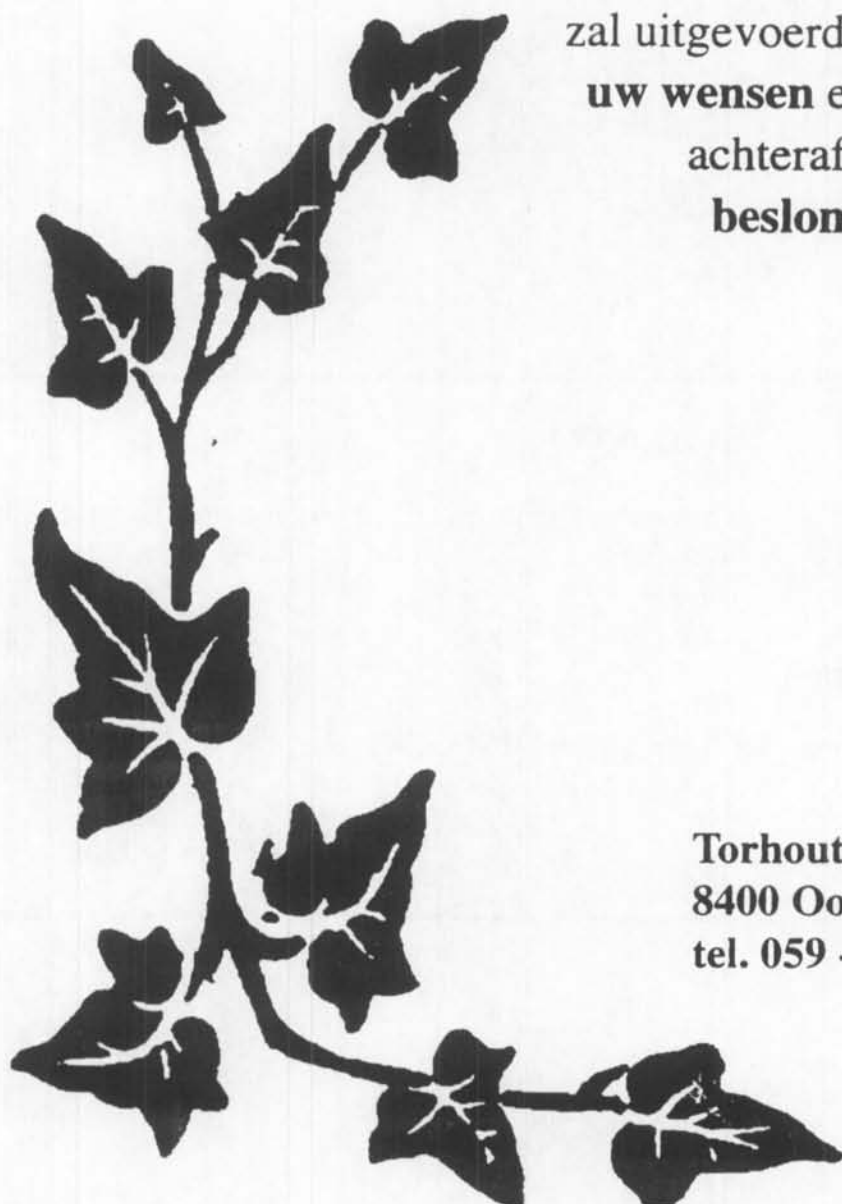
Mogen wij vragen gebruik te maken van het hierbijgevoegd stortingsbulletin.

Jean Pierre FALISE
Penningmeester

UITVAARTVERZORGING - FUNERARIUM

Jan Nuytten

Het **uitvaartkontra**kt
is de absolute **zekerheid**
dat uw begrafenis of crematie
zal uitgevoerd worden volgens
uw wensen en dat uw familie
achteraf **geen financiële**
beslommeringen heeft

Torhoutsesteenweg 88 (h)
8400 Oostende (Petit Paris)
tel. 059 - 80 15 53